

στά δύο, ἡ σκέψη μου ἀλανιέρα
Θεὸ δὲν ἤξερε στή σκοτεινιά της.
Στὸ φῶς ἀηδίαζα τὸν κόσμο.
Πελώρια ἀράχνη ἢ ἄθῶα Χιονάτη
σχεδίαζε πάνω μου κόκκινο δίχτυ.
Μιά περιστέρα ἔφερνε κλαδί ἀπ' τὴν πόλη
πνιγμένη στά νερά καὶ ποιὸς τὸ βλέπει
ἀνάμεσα σέ τόσα! Καὶ δὲν εἶχα
ποῦ νὰ κρυφῶ καὶ ποῦ νὰ κρύψω
τὸν τρόμο μου. "Ὅλοι οἱ τρόμοι
νά, κάτι στόματα ἀνοιχτά!
"Ὀρμούσε κι' ἔτρωγε
ἕνας τὸν ἄλλο.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΜΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟ

Τὸ παλῆό μου σπήλαιο ἀναζητῶ
τὰ μακρύτατα χέρια μου καὶ δέντρα
μὲ καρπούς. "Ὅλα μοῦ λείπουν
τὸ πράσινο καὶ τὰ ποτάμια
ἔπου διαλύεται ὁ οὐρανὸς
ἥλιος καὶ σύννεφα καὶ τὸ φεγγάρι.
Δὲν πάει νὰ φέγγει, δὲν πάει νὰ βρέχει
δὲν πάει νὰ φεγγομιλά. Ἀνάμεσα
τρελλοὺς οὐρανοξύστες
χέρι τεράστιο μὲ πλακῶνει.
Δίπλα μου σέρνεται μὴν ὕαινα,
πρώην γυναίκα. Ἀπότομα μοῦ λέει
—παράτα με ἤσυχη, πηγαίνω γιὰ κανένα ποντικὸ
κι' οὔτε λόγος γιὰ ἔρωτα, καὶ τί
νὰ θγάλλουμε στὸν κόσμο, λέει,
βόες καὶ πύθωνες; "Αεὶ στὸ καλὸ σου.

ΣΗΜΑ

Πῶς νὰ τὸ καταλάβει ὁ καθεὶς
πῶς αὐτὸ τὸ πελώριο δάσος
εἶναι τὸ στήθος τῆς Φανῆς
ἔπου χιλιάδες ἐρώμικα χέρια
τὸ μπόλιασαν καρκίνο;

ΞΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

Ξαγρυπνοῦσα κοιτάζοντας
ἄστρα φανταστικά.

Μιλοῦσα μὲ τὸν Κανένα μου
γιὰ μιὰ γλυκεῖα αὐριανή παραπλάνηση
γιατὶ συνειθίζω νὰ περπατῶ
σὲ πολὺστροφους δρόμους.

Ἐκεῖ καθὼς ὁ ὕπνος ἀκουμποῦσε
τὰ χέρια του ἀπαλὰ στὰ βλέφαρά μου
ἀκουγα κραυγές πού εἴταν
σὰ νὰ ξεσκίζουνε τὰ σπλάχνα κάποιου
ἢ σὰ νὰ τούμπηγαν στὰ μάτια του καρφιά.

Κραυγές ἀπόμακρες ἀληθινές
μπερδεμένες μὲ ἄλλες
ἠδονικές σὰ ν' ἀκουες
ζευγάριωμα ἐρωτευμένων.

Γίναν πολλὰ
γίναν πολλὰ στὶς μέρες μας.

Φτάσαμε νὰ τὰ λησιμονήσουμε
τὸ σταυρὸ τὰ καρφιά τοὺς σιδεράδες
αὐτοὺς πού μᾶς ἐσπρώξαν στὰ βαθειά
νερά πού δὲν γλυτώνεις.

Ἡ φτώχεια μας εἴταν τῆς ψυχῆς.
Τὰ παίξαμε ὅλα. Λησιμονήσαμε,
εἶπαμε: τέλος στὰ κέρματα
μὲ τὴν ἀνάγλυφη φωτιά.
Ἄρχῃ τοῦ ὕψους.

Δὲν εἶχαμε τύχη. Μᾶς μπουκωναν μὲ θαύματα
κι' ἀφεθήκαμε πάλι νὰ μᾶς κρατοῦν στὰ χέρια
πάνω ἀπὸ γκρεμὸ. Θὰ μᾶς ρίξουν ἢ ὄχι;

Αὐτὸ σκεφτόμαστε ὅλο τὸν καιρὸ
καὶ τώρα ξέρουμε: πῶς θὰ μᾶς ρίξουν.

Γι' αὐτὸ καὶ μερικοὶ ἀπὸ μᾶς
ρίχνουμε ἀγκομαχώντας θράχους
σ' αὐτὴ τὴν ἀγριαν ἄδυσο
σὲ τοῦτο τὸ γκρεμὸ.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ

Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Σάμι στὸν Τάκη στὸν Ἀρίστιππο στὸ Στέφανι
πού ἀρμέγανε ἀπ' τὰ χρόνια ὄνειρα· χρόνια πού πήγανε χαμένα